Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Су I – 7 13/25-2
29.05.2025. године
Б е о г р а д

ИЗЈАШЊЕЊЕ ВРХОВНОГ СУДА У ВЕЗИ СА СПОРНИМ ПИТАЊИМА СА ЗАЈЕДНИЧКЕ СЕДНИЦЕ ПРЕДСТАВНИКА ГРАЂАНСКИХ ОДЕЉЕЊА АПЕЛАЦИОНИХ СУДОВА И ПРИВРЕДНОГ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА ОДРЖАНЕ 21.02.2025. ГОДИНЕ У КРАГУЈЕВЦУ

На седници Грађанског одељења Врховног суда одржаној 25.03. и 15.04.2025. године, разматрана су спорна питања са заједничке седнице представника Грађанских одељења апелационих судова и Привредног апелационог суда одржане 21.02.2025. године.

1. Поводом првог питања које гласи:

„У случају када родитељ који самостално врши родитељско право (коме МУП Полицијска управа супротно Закону о путним исправама одбије или одбаци захтев за издавање путне исправе или промену пребивалишта за малолетно дете, условљавајући га достављањем писане сагласности другог родитеља или судске одлуке), покрене поступак делимичног лишења родитељског права другог родитеља у делу давања сагласности за издавање путне исправе или промену пребивалишта за малолетно дете, да ли ће суд делимично лишити родитељског права другог родитеља, ако је то у најбољем интересу малолетног детета и уколико без оправданих разлога (што би се могло подвести под несавесно вршење родитељског права) одбије давање сагласности за издавање путне исправе или промену пребивалишта малолетног детета?“,

Врховни суд је усвојио следеће <u>закључке:</u>

Недавање сагласности родитеља који не врши родитељско право, за издавање путне исправе, није разлог за делимично лишење родитељског права.

Недавање сагласности родитеља који не врши родитељско право, за прелаз државне границе када дете путује са другим родитељем који самостално врши

родитељско право, није разлог за делимично лишење родитељског права, осим ако прописи државе у коју дете путује захтевају сагласност оба родитеља за улазак детета у ту државу.

Неоправдано одбијање сагласности родитеља који не врши родитељско право за промену пребивалишта детета, разлог је за његово делимично лишење родитељског права.

2. У вези другог питања, које гласи:

„Да ли се у случају, када је уговорено да се интеркаларна камата, обрачуната у grejs периоду отплате дуга, приписује главном дугу, код намирења застарелог потраживања, обезбеђеног хипотеком, искључује примена члана 368. став 2. Закона о облигационим доносима, односно да ли се и износ доспеле, а неплаћене интеркаларне камате у том случају намирује поред главног дуга из оптерећене ствари сагласно члану 368. став 1. Закона о облигационим доносима?“,

Врховни суд је прихватио усаглашени став апелационих судова, који гласи:

Уколико је дуг, чије је потраживање застарело, обезбеђено хипотеком, поверилац може само намирити главницу дуга, односно износ кредита који је банка одобрила без обзира на уговорену формулацију да се доспела интеркаларна камата приписује главном дугу.

3. Поводом трећег питања које гласи:

„Да ли су спорови у којима је предмет тужбеног захтева тужилаца физичких лица, против тужене „Електродистрибуције Србије“ доо Београд, обавезивање тужене да са парцеле тужиоца уклони постојећи стуб или стубове нисконапонске мреже и исти замени новим на које ће закачити проводнике нисконапонске мреже, а у којима је као вредност предмета спора означен износ који не прелази износ од 3000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, спорови мале вредности?“

Грађанско одељење је одлучило да се о овом питању неће изјашњавати, јер је на истој седници већ разматрано кроз конкретан предмет, у којем је Врховни суд одлучивао о сукобу стварне надлежности за суђење у другом степену између апелационог и вишег суда у истој врсти спора.

ПРЕДСЕДНИК ГРАЂАНСКОГ ОДЕЉЕЊА
судија Бранислав Босиљковић